
De vilde Gæs

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De vilde Gæs

4

De vilde Gæs

De vilde Gæs

De vilde Gæs

Af Kaj Munk

Nat.d.6.12.37[1]

HVAD ligger det i? naar Frosten kommer, kommer ogsaa de vilde Gæs. I længere Tid har Ænderne opført sig paa en sær uregelmæssig Maade. Nede paa en lav, nydrænet, afsides liggende 100 Td. Land stor Stubmark midt mellem Heder holdt de til forleden Dag i Hundredevis. Maaske havde en ubehagelig, skyet og blæsende Frost lukket Mosehullerne rundt om for dem. Men hvorfor saa netop denne Mark? Hvorfor saa ikke lige saa gerne ligge i Heden mellem Tyttebærrene, der stadig skinner i uoverskuelige Mængder, skønt der forlængst er bevilget Valuta til Indførelse af svenske, ”da vi ikke kan tytte os selv.” Rab Rab lød det op fra de tørre Render og de gamle Stubbe, ja, Brednæbbene var næsten ikke til at drive derfra, Hunden begreb ikke et Vuf af det hele, den løb og jog dem op, og saa fløj de et lille Stykke og smed sig igen.

Saa blev det Tø. Og saa kom den rigtige Frost, den skærende Luft saa frisk og tynd, som er den et Knivsblad, der lader En undergaa en Foryngelsesoperation. Og Solen gaar ned, men tager ikke sit Tøj med sig; hendes pragtfulde Slæb bliver liggende vinrødt hen over Himlen, mens Fruen tager sin Morgengymnastik i Amerika.

Mod denne lysende Efterskærshimmel tegner sig Kile efter Kile af ankommende Gæs. Johs. V. Jensen har jo saa evig Ret i, at saadan en Flok er en himmelsk Harpe, og sikken Musik den giver fra sig! Nu er det første Par Hundrede landet ovre paa Kølsholmen, Halvøen, der stikker sin Næse, Gaaseodden kaldet, helt over mod Præstegaarden, højst, et Kvarters Roning herfra. Sikke en Snakken og Kækken, der staar ud i en stille Aften. Ænderne, der ligger og gasser sig i den blanke Sø og udstøder Frydeskrig, forstummer; Pippet bliver taget fra dem af Konkurrenterne.

Man maa jo ned paa Engen, inden den sidste Rest Lys forsvinder. Og virkelig: det lykkes. Det, som næsten aldrig lykkes: at overliste en Gaas. 7 styrer lige ned mod mig, opdager mig, hvor jeg sidder, og stiger stejlt, men for silde. Nøh, for et Plump det giver, naar 6 Pund af en sprængt Harpe falder ned fra Stjernerne. Tror De saa, jeg kan finde den? Vandet er for isnende, til at Hunden vil hjælpe mig. Jeg maa vade i Sump, der gaar højt over Støvleskafterne, og hugge mig Vej med Bøssen mellem Rør af dobbelt Mandshøjde. Gennemblødt til Skindet, uden andet Bytte end det store Svup i Gummistøvlerne, styrter jeg hjemad under de vordende Stjerner.

Næste Dag tog Forpagteren og jeg samme Tur, men ved fuldt Dagslys, og der laa hun paa sin Ryg, død midt i sin salige Fart under Frosthimlen.

Søndag Morgen havde jeg den Lykke, at jeg Dagen før i glat Føre havde kørt en anden Mand ned, saa min Bil var blevet ramponeret saadan, at jeg maatte gaa til Kirke. Kære

Venner, hvilken Morgentur! Forventningsfuldt nynner Sindet allerede paa Salmer, med venlig og bærende Kraft gynger Pløjejorden under Foden - for i Dag kan vi sætte lige til, behøver ikke at følge Vejen. Solen lyner i Morgenens nyskabte Diamanter, Flokke af vingepiftende Ænder og Kiler af gjaldende Gæs drager hid og did mellem Himmel og Sø, af og til lyder et Skud, som faar nye Kaskader af Gæs til at rejse sig, der er en Skrigen og Syngen af Gæs i alle Verdenshjørner, som er de sprængefærdige af Lykke over den skønne Dag, der aabner sig for dem. Det er, som om de priser Gud med en Morgensalme for det dejlige Liv, men naturligvis er det bare en Sprudel af Eder og Forbandelser over Søndagsjægerne, der er ude.

KAJ MUNK.